

עמ"ת 19868/01/17 - וואפה עיסאווי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
עמ"ת 19868-01-17 עיסאווי(עציר) נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת דנה מרשק מרום
העורר
וואפה עיסאווי (עציר)

18 ינואר 2017

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ העורר עו"ד עאדל בויראת

ב"כ המשיבה עו"ד אלירן אשכנזי

העורר הובא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. ערר על החלטת בימ"ש השלום בפתח תקווה (כב' השופטת כרייף) בתיק מ"ת 34034-11-16 מיום 03/01/17 לפיה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.
2. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של גניבה והחזקת נשק, כאשר חשוב להדגיש את עובדות האישומים. ביום 25/11/14 נגנב אקדח אשר הוחזק ברישיון על ידי בעליו, מר מאיר מרדכי, מתוך ארון במפעל, שם עבדו הבעלים של הנשק וכן העורר. עובר לתאריך 10/11/16 הטמין העורר את האקדח בתוך יחידת מיזוג במשאית - שוב במקום עבודתו - אך הפעם יחד עם שתי מחסניות אשר הכילו 20 כדורים מסוג 9 מ"מ התואמים לאקדח.
3. הסנגור המלומד הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר ובימ"ש קמא הפנה את עניינו של העורר לקבלת תסקירי מעצר. ייאמר כבר כי התסקיר הראשון לא כלל המלצה לשחרר את העורר. התסקיר השני, אשר לא כלל נתונים מפורטים, כלל המלצה למעצר בתנאי איזוק אלקטרוני. עוד יצוין כי

עמוד 1

בימ"ש קמא מצא את המפקחים שהוצעו כמפקחים סמכותיים ונורמטיביים. קביעה זו של בימ"ש קמא התבססה על התרשמותו הבלתי אמצעית של בימ"ש עצמו וכן של שירות מבחן.

4. חרף האמור, בימ"ש קמא מצא לנכון, לאחר הליך ממושך ולאחר שלא נעלם מעינו כל פרט או נתון, להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים כנגדו. הפנה הוא לפסיקת ביהמ"ש העליון לפיה הכלל הוא כי דינם של המעורבים בעבירות נשק הינו למעצר מאחורי סורג ובריח שכן עבירה זו מעידה על מסוכנות רבה ויש בה כדי לשמש לפעילות עבריינית או לפעילות טרור. בעניינו של העורר מצא בימ"ש קמא ליישם כלל זה וליתן מעמד בכורה לאינטרס הציבורי, חרף העובדה שבדק במשנה זהירות חלופת מעצר לרבות חלופת כליאה, אך מצא כי רב הנסתר על הגלוי בעניינו של העורר, לרבות אינדיקציה לכאורית למעורבות ושימוש באותו נשק לאורך זמן. הבסיס לקביעה זו מצוי בהערכת שירות המבחן, המופיעה בתסקיר הראשון ולפיה קיים פער ניכר בין האופן שבו העורר הציג את עצמו ואופן ניהול חייו לבין ההאשמות כלפיו - מצב שהקשה על העמקת התרשמות שירות המבחן באישיותו. כפועל יוצא מצא השירות קיומו של סיכון בינוני גבוה להישנות התנהגות פורצת גבולות בעתיד. בסופו של יום קבע בימ"ש קמא כי גם אם התסקיר המשלים בא בהמלצה להעביר את העורר לחלופת כליאה, הרי שאין בכך כדי להטות את הכף ולהוות "נימוקים מיוחדים" כדרישת סעיף 22 ב(ב) לחוק המעצרים.

בסיפא החלטתו הפנה בימ"ש קמא לפסיקה רלוונטית וקבע כי כאשר נותרת תעלומה באשר לרקע ולמעשים, ברור בעליל כי לא ניתן ליתן אמון בעורר - לא לחלופת מעצר וגם לא לאיזוק אלקטרוני. על רקע האמור, כמו גם על רקע האמור בחוות דעת שהוגשה לעיונו של בימ"ש קמא, קבע הוא כי מדובר במסוכנות ברף גבוה ועל כן הורה על מעצר העורר מאחורי סורג ובריח.

5. טוען הסנגור המלומד כי שגה בימ"ש קמא עת נתלה בהתרשמות קצינת המבחן בתסקיר הראשון בדבר הפער הקיים בין אופן הצגת העורר לבין האשמות כלפיו. לטעמו של הסנגור, התייחסות זו נוגדת את ההלכה הפסוקה לפיה אין לזקוף לחובת העורר אי לקיחת אחריות בשלב זה. כמו כן התייחס הוא לפסיקה שהובאה על ידי בימ"ש קמא אשר נוגעת רובה ככולה לעבירות שעניין חמורות בהרבה ומעידות על מסוכנות מובהקת וחזר והזכיר שבעניינו, המדובר בהחזקת נשק כשבימ"ש קמא קבע כי הוצעו מפקחים ראויים.

6. ב"כ המדינה חזר והדגיש את נסיבות ביצוע העבירות לרבות נסיבות הגניבה, שינוי הגרסאות של העורר, קיומה של אותה חוות דעת מומחה וסיכום כי לא התקיימו אותם טעמים מיוחדים הנדרשים על פי חוק המאפשרים לסטות מהכלל המחייב מעצר עד לתום ההליכים של מי שמחזיק נשק בעניינו של העורר.

7. עיינתי בהחלטת בימ"ש קמא, בתסקירים שהוגשו לעיונו, בפסיקה רלוונטית ושמעתי בקשב רב את טיעוני ב"כ הצדדים. שוכנעתי כי לא נפלה כל שגגה בהחלטת בימ"ש קמא, וכי הוא בחן את כל האופציות האפשריות בעניינו של העורר והגיע להחלטה מושכלת ועניינית.

8. כפי שפירטתי בתחילת ההחלטה, וכפי שפירט בימ"ש קמא, מדובר בגניבה והחזקת נשק באופן אשר ממחיש את מסוכנותו של העורר. הנשק נגנב ממקום עבודה אחד של העורר ונמצא לאחר פרק זמן במקום עבודה אחר של העורר - הפעם יחד עם תחמושת תואמת. סיטואציה ייחודית זו מחייבת הסבר, ולא במישור של נטילת אחריות. אלא, שגרסאותיו של העורר במהלך חקירתו לצד האמירות לפני שירות המבחן מעלות כי עד היום רב הנסתר על הגלוי.

9. די במצב דברים זה כדי להצדיק את החלטת בימ"ש קמא כי אין נסיבות מיוחדות או טעמים מיוחדים לסטות מהכלל המחייב מעצר מאחורי סורג ובריח של מי שמחזיק נשק בעבירות אלו, שכן על פניו ברור שלא ניתן לתת אמון בעורר. לכך יש להוסיף כי מדובר בעורר בעל עבר פלילי, אם כי בימ"ש קמא לא ייחס לנתון זה, בצדק, משקל רב.

10. בימ"ש קמא התבסס על החלטתו של כב' השופט מזוז בבש"פ 5399/16 **מדינת ישראל נ' יותם ג'רבי** [08/07/16]. צודק הסנגור כי מדובר בעבירות נשק בנסיבות שונות. עם זאת, גם בעניינו של אותו ג'רבי נוצרה סיטואציה לפיה "רב הנסתר על הגלוי" כשכב' השופט מזוז מצא כי יש בכך כדי להגביר את הצורך בהגנה על הציבור. יצוין, כי אותו משיב היה נעדר עבר פלילי והעובדה שהרקע למעשיו נותר עלום היווה את הבסיס המרכזי להכרעת בימ"ש קמא לפיה אין מנוס אלא להורות על מעצרו עד לתום ההליכים נוכח מסוכנותו. עוד קבע בימ"ש קמא כי המקרה הנדון אינו נמנה על המקרים החריגים המצדיקים שחרור לחלופת מעצר בעבירות נשק ואף לא קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות מעצר בפיקוח אלקטרוני כאשר אלו מחייבים מתן אמון בסיסי בנאשם (ראו סעיפים 13 עד 15 להחלטה שם).

11. לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי נפלה כל שגגה בהחלטת בימ"ש קמא ועל כן דין הערר להידחות. אוסיף, כפי שהוסיף כב' השופט מזוז בעניינו של ג'רבי כי "**ככל שתמונת הדברים תתבהר - במהלך שמיעת הראיות בתיק או בדרך אחרת - פתוחה תהיה הדלת בפני המשיב ליזום הליך לעיון חוזר בעניינו**" (שם, בסעיף 17).

ניתנה והודעה היום כ' טבת תשע"ז, 18/01/2017 במעמד הנוכחים.

דנה מרשק מרום, שופטת